

Reinhilde Van Driel

**De jongen
van de
Glasfabriek**

LAATSTE ZOMERDAGEN

‘Wakker worden, Boris’, zegt oma zachtjes.

‘Opstaan, Boris’, zegt oma nog een keer, half zingend.

Boris kijkt verdwaasd door het kleine raampje.

Ook de ochtend is nog maar half wakker. Het schemert nog buiten en er hangt een lichte mist. Oma schuifelt met kleine pasjes door de kamer. Grote passen lukken niet meer.

‘Boris!’ zegt oma, nu streng en luid, en ze opent de kleine voordeur van het huis. Het vroege licht en de kou stromen de kamer in.

Boris ligt op een zachte matras in een beddenbak tegen de muur. Het lijkt op een open kast waar een kind in ligt. Oma sliep als klein meisje ook al in deze bak. Nu slaapt ze in de andere beddenbak naast de kachel. De slaapkamer, de keuken en de woonkamer zijn één ruimte. Hun huis is klein en knus. Alles is er, meer moet er niet zijn.

Hij springt het bed uit en drinkt de kom melk leeg die oma heeft klaargezet. De boterhammen voor op school zitten al in de doos. Die voor het ontbijt heeft oma in een versleten doek gewikkeld. Ontbijten doet hij onderweg.

‘Dag oma, tot vanavond.’ Boris gaat met zijn vingers speels door oma’s grijze krullen en gooit zijn schooltas op zijn rug. Boris is tien en even groot als oma. Hij is niet speciaal groot voor zijn leeftijd, oma is eerder klein.

Het huis van oma ligt afgelegen, boven in de heuvels. Als Boris naar buiten stapt, kijken twee wilde konijnen hem verschrikt aan. Ze schieten schichtig de struiken in. Rondom

rond zie je alleen glooiende, groene heuvels, hier en daar in de verte een eenzaam huis. Het is een halfuur stappen naar het kleine dorp Pidor. Boris stapt het nauwe, zanderige pad naar beneden. Hij kent hier elke boom, elke struik en iedere gevaarlijke kronkel van de heuvel.

Soms snijdt hij een stuk van het pad af. Dan springt hij naar een tak van een boom en zwiept zichzelf behendig naar het lager gelegen pad.

Boris vindt zijn tocht naar school en de weg terug naar huis het leukste deel van de dag. De school zelf vindt hij maar niks.

Hij is nu bij de platte steen aangekomen. Hij haalt het stapeltje boterhammen in het vaalblauwe doek uit zijn rugzak. Hij eet een boterham met choco.

Het is nu bijna helemaal licht en beneden kan hij de rode daken van de dorpshuizen zien. Rechts van Pidor ligt de oude glasfabriek er verlaten bij. Die is al vijftig jaar niet meer in gebruik. Opa werkte vroeger in de glasfabriek, zoals iedereen in het dorp trouwens.

Zou Oscar vandaag komen? Zijn vriend Oscar vergezelt hem vaak het laatste deel van het pad. Maar hij komt niet elke dag.

‘Mag ik ook een boterham?’ zegt een stem naast hem.

‘Oscar!’ roept Boris blij uit.

Boris heeft Oscar weer niet zien komen. Hij is er altijd plots. Boris geeft Oscar een boterham met choco. Oscar hapt de boterham snel en smakelijk weg. Hij is gek op choco.

‘Je schoenen zijn te groot’, zegt Boris terwijl hij naar Oscars bruine, versleten mannenlaarzen kijkt.

‘Klopt, die zijn van mijn overleden oom Martin. Net als deze bretellen’, zegt Oscar terwijl hij aan zijn bretellen trekt. De

bretellen zitten met knopen vast aan zijn beige, linnen flodderbroek.

‘Wat erg dat je oom dood is.’

‘Helemaal niet, hij was een ruziemaker en een zuipschuit. En nu heb ik tenminste schoenen.’ Hij trekt de veters van de korte laarzen vaster aan. ‘Komaan, wie het eerst aan de grote eik is.’

Oscar blijft even ter plaatse trappelen, briesend, alsof hij een paard is. Hij wacht tot Boris het blauwe doek in zijn boekentas heeft gestopt.

‘Klaar, start!’ roept Boris en ze rennen samen het pad af. Het pad is hier steil met veel stenen en rotsachtige uitsteeksels. Oscar loopt voorop, hij is groter en durft meer dan Boris. Ze springen door en over struiken en van rotsen af.

Oscar verliest een van zijn schoenen, hij vloekt en trapt al lopend ook de andere schoen uit. De rest van de weg legt hij op blote voeten af. Boris rent nu voorop, tikt als eerste de grote eik aan en begint te juichen. Boris en Oscar liggen uit te puffen en proppen hun mond vol met rijpe bosbessen die aan de struiken hangen.

‘Het is niet eerlijk, ik was eigenlijk de snelste’, zegt Oscar.

‘Het leven is niet eerlijk, zegt oma altijd.’

‘Als ik jouw schoenen had gehad, dan was ik véél vroeger aangekomen.’ Oscar kijkt bewonderend naar Boris’ blauwe sportschoenen.

‘Die heb ik in de stad in de supermarkt gekocht.’

‘Wat is een supermarkt?’

‘Een grote winkel waar je alles kunt kopen: eten, kleren, schoenen, speelgoed... noem maar op!’

‘Wow, daar zou ik weleens willen komen’, zegt Oscar en hij

staart dromerig naar de wolken. 'Maar ik ben blij met deze schoenen. Veel kinderen in de glasfabriek hebben helemaal geen schoenen.' Hij kust de versleten punten van zijn laarzen voor hij ze weer aantrekt.

Oscar werkt in de glasfabriek, werkte eigenlijk, want dat is meer dan honderd jaar geleden. Toch is Oscar geen stokoude man, maar een jongen van twaalf. Hij is een echte jongen van vlees en bloed die hier bij Boris op de heuvel zit. Hoe dat kan? Daar heeft Boris geen verklaring voor. Niet alles in de wereld is wiskunde. Oscar is Boris zijn beste vriend, dat is voor hem het enige wat telt.

Op school vertelt Boris nooit over Oscar. Oma weet dat Oscar zijn vriend is, maar zij vraagt zich nooit af waar hij vandaan komt.

Als Boris opkijkt, is Oscar verdwenen. Dat komt omdat het dorp nu vlakbij is. Oscar gaat nooit mee naar Pidor.

In Pidor is het altijd rustig. Veel huizen die Boris voorbijwandelt, staan er leeg en troosteloos bij. De bewoners zijn gestorven en er zijn geen nieuwe mensen in de plaats gekomen. Hier wonen alleen nog oude mensen.

Iedereen kent Boris en de dorpingen zijn blij dat er tenminste één kind in het dorp woont.

Terwijl Boris naar de bushalte stapt, wordt hij door iedereen begroet.

Ginette zit met haar vogelkooi op de stoep.

'Dag Boris.'

'Dag Ginette.'

Gilbert en Paula zwaaien hem toe vanachter hun raam. De tachtigjarige Anton komt even uit zijn kruidenierswinkeltje om hem monter 'Dag Boris' toe te roepen.